

Zoran Knežević

Otrok supermarketa

Ko pridem, grem najprej na parkirišče preverit vozičke. Najprej vozičke pregledam. Ljudje pustijo vozičke povsod. Poberem vozičke in vzamem kovance. Samo včasih je bilo denarja več, danes imajo skoraj vsi žetone. Vsi imajo žetone. Danes sem iz vozičkov dobil manj kot pet evrov. Jah, boljše kot nič. Boljše kot nič. Ko peljem vozičke pred vhod, srečam študenta. Ta je Primož, ta je v redu, ni kot prejšnji, z unim sva se skregala, skoraj stepla sva se. Sva se stepla. Rekel je, da mu jemljem delo. Sam to ni res. On dela prek študenta, dela prek študenta in dobi denar po urah, tisto, kar izvleče iz puščenih vozičkov, gre njemu v žep, to ni prek študenta. Naj gre delat sam tiste vozičke pod nadstreškom in tiste pri vhodu, tisti so že zloženi. Naj meni pusti tiste, razmetane po parkirišču. Pol me je pustil pri miru. Primož je v redu, Primož je v redu, on samo zloži tiste pod nadstreškom in jih pripelje pred vhod, ostale prepusti meni. Pa še reče: Čami, a bo kaj? Primož je v redu. Primož je v redu. Dela samo dopoldne, popoldne pride Uroš. Uroš je zaposlen. Z Urošem je tko: en dan sva v redu, drug dan vpije name in me podi. Podi me s parkirišča. Sam to ni zato, ker je zaposlen, mislim, da je to zato, ker je kompliciran. Uroš je kompliciran. Včasih je dobre volje in sva frenda, včasih se dere name. Ob dnevih, ko se Uroš dere name, nisva frenda. Ampak včasih se razumeva. Najhujši je Drago, vodja varnostnikov. Drago je najhujši, on me vedno preganja. Drago me vedno preganja. Sam jaz ga ne jebem. Če reče, da se umaknem, se malo umaknem in počakam, da gre stran, potem grem pa spet not. Danes grem not, pa ne na glavni vhod, ne na glavni, not pridem pri tobaku. Ker tam so stave. Najprej pridem do okenca, danes je tista baba, nje ne maram, ona nima pojma, pojma nima, ne vem, zakaj jo sploh majo. Nič ne ve o športu. Ne moreš se z njo pogovarjat. Če bi bila Nina, bi se pogovarjala. Z Nino bi se pogovarjal. Nina je v redu. Pa na šport se spozna. Vplačam vseh pet evrov na stave. Mogoče bom dobil. Mogoče

bom dobil. Enkrat sem. Dobil sem štrdeset evrov. Štrdeset evrov. Večino-
ma ne dobim nič. Ampak mogoče bom danes. Mogoče bom dobil petde-
set evrov. Kaj veš? Mogoče bom dobil. Potem grem naprej, mimo varno-
stnika na glavnem vhodu. A veš, da sem našel manj kot pet evrov
v vozičkih, mu rečem. Aja, reče. Ja, ni več, ni več, samo žetoni, in mu na
pultu pustim polno pest žetonov. Na, mej, rečem. Pokažem mu listek od
stav in rečem: Vse sem vplačal na stave. Skoraj pet evrov. Mogoče bo kaj.
Spet reče aja. Sigurno je danes Drago vodja izmene. Kadar je on vodja
izmene, se varnostniki ne smejo pogovarjati z mano. Ne smejo se pogo-
varjati. Grem naprej po hodniku in srečam drugega varnostnika, tistega,
ki se sprehaja ob blagajnah. Kje si Čamil, mi reče, danes zamujaš. Danes
sem spal do poldneva, rečem, on vpraša: Zakaj pa? A ti veš, da je Super-
nova danes odprta do polnoči, mu rečem. On ne ve, ej, on ne ve, da je
danes Supernova odprta do polnoči. Pa zakaj bi prišel prej, saj bom ostal
do polnoči. Ej, ta nič ne ve! Hodiva skupaj po hodniku, in ko prideva do
informacij, vidim, da spet limajo tisto zeleno folijo na strop. Limajo fo-
lijo na strop. Zakaj pa to delajo, vprašam varnostnika. Zato, ker dežuje pa
kaplja s stropa na punce, ki delajo na informacijah, reče. Danes popoldne
je napovedan dež. Pa saj je bilo že en teden nazaj zalimano, mu rečem.
Ja, ampak vmes ni deževalo pa so dali dol, pravi varnostnik, ker so misli-
li, da ne bo teklo. Saj so trčeni, to je tak folk, trčen v glavo. Trčen v glavo,
rečem. Varnostnik se smeji, potem gre h puncam in reče: Ej, veste kaj
pravi Čamil? Pravi, da ste vsi trčeni v glavo. Punce se smejejo. Ena reče,
ta je pa dobra, ta je pa res dobra. Tudi jaz se smejem. Všeč mi je, ko se
smejejo. Všeč mi je. Oni se še smejejo, jaz pa grem naprej. Še neki se
spomnim, se obrnem in rečem: To s folijo zgleda kot na tržnici v Kladuši.
Zdaj se pa še bolj smejejo. Še bolj. Grem naprej, mimo cvetličarne, mimo
ključka, ustavim se pri avtu. Včeraj ga ni bilo tukaj. Ni ga bilo. Vem, vsak
dan sem tukaj. Nek tip deli ene letake. Stojim in gledam. Črn, velik avto.
Slišim, ko un tip govori enmu staremu: To je audi, najnovejši model,
lahko se usedete, to je zelo udoben avto ... Grem naprej do loterije. Že od
daleč vidim, da dela Špela. Živjo, Čamil, reče Špela. Špela je prijazna.
Kaj bo dobrega, reče. Špela je super. Dobil sem petdeset evrov na stavah,
rečem. Ja, super, to je pa res lepo. Špela ima dolge črne lase in očala.
Lepa očala ima. Špela je luštna. Moram se umaknit, ker nekaj strank
stoji in hoče vplačat loto. Špela je z vsemi prijazna. Na koncu vsakemu
reče: Pa velik sreče. Mimo pride en stari z veliko praznih steklenic na
vozičku. Zraven loterije je v steni avtomat za prazno embalažo. Pridem
in rečem: A vam pomagam, gospod? A vam pomagam, rečem. On ne zna.
Steklenice moraš dat v zgornjo luknjo in pol pritisneš tipko in ti da

potrdilo. On ne ve. Pa ne ve niti, da lahko v spodnjo daš tudi zaboj. Zaboj daš v spodnjo luknjo. Mu rečem, da ga počakam in mu pomagam naložiti pijačo v avto. On reče: To bi pa bilo fajn. Ko sem mu založil v avto, mi je dal štiri evre. Štiri evre mi je dal. Grem po parkirišču in iščem vozičke. Na tej strani jih je kar nekaj. Zlagam jih pod nadstrešek in skoraj v vsakem najdem evro ali dva. Potem srečam Uroša. Uroš, a veš, da bom kupil audija. On me sam gleda. Punci ga bom kupil. Ne rečem, da je moji puncu ime Špela, nisem neumen. Uroš me samo gleda. Ali lahko kupim avto, če nimam voziškega? Ne, ne bom ji ga kupil. Če me pusti, ga bo vzela. Uroš zavpije: Spelji se budalo! Grem nazaj. Uroš je grd. Uroš smrdi. Jaz imam sprej Adidas. Adidas. Kupil sem ga za 2,65 evra. Uroš ga nima. Uroš smrdi ko hudič. Uroš je grd. Uroš je grd in smrdi. Pridem do loterije. Ni strank. Špela bere. Vem, da bere, ker ima glavo sklonjeno. Špela vedno bere, kadar ima sklonjeno glavo. Grem naprej. Pridem do kioska, kjer izdelujejo ključke. Ustavim se in rečem: Danes sem pokadil dve škatli cigaret. Un vpraša: Zakaj pa? Zato, ker so poceni. Preden sem prišel sem, sem bil v Lidlu. Imajo akcijo. 1,60 evra za škatlo. 1,60! Un ne ve. Un je kar tiho. Grem naprej. Slišim za mano: Čamile, Čamileee! To je ziher moja mat. Obrnem se. Čamile, kje si ti?!? Ej, stara, pust me pri miru, rečem. Ajde, greva domov. Pust me stara, pejt ti lepo domov, mene pa pust pri miru. Čamile, si ti sploh kaj jedu danes? Sej sem, sej sem, kaj mi težiš. Kaj si pa jedu, mi teži. Moja stara mi skoz teži. Dve porcije kosmičev, rečem. Dve. Kupil sem v Merkatoru. Po tri evre, ampak sedemdeset procentov popusta. Kosmiče si jedu? Pa v Merkatoru si bil? Spet mi teži. Ja, kosmiče sem jedu. Dve porcije. Pa ne navadne. Sadne. Stara mi je najbolj težila za dom. Še fotra je prepričala, da je zame najboljše, če bi bil v domu. Da je ona skoz v službi, da fotra itak nikoli ni doma in da sem prepuščen samemu sebi in da se samo klatim po Rudniku. In na koncu ga je prepričala. Ampak bil sem tam samo en teden. Samo en teden. Že prvi dan popoldne, ko smo imeli prosto, sem prišel sem. Potem sem šel v dom prespat, drug dan sem spet prišel popoldne. V petek pa sem po zajtrku spakiral in odšel. Ne bom šel več v dom. Ne bom šel. Čamile, pejva domov, reče stara. Spelji se, stara, spelji se, jaz bom prišel kasneje. Še v trgovino grem. Obrnem se in grem. Mat je zoprna, ampak zna naredit najboljši burek. Moja stara je iz Kladuše. Če reče, da bo pripravila burek, grem vedno domov jest. Drugač pa jem tukaj. Po navadi pico. Imajo poceni pico. V toplem koticu. Poceni. Tri evre in pol. Mala pica. Če imam dost pice, vzamem sendvič. Imajo poceni sendviče. S šunko je evro in štirinintrideset. Tega imam najraje. Včasih imajo akcijo: dva sendviča za dva evra. Včasih za dva evra dobim sendvič in koka kolo. Včasih imajo

poceni piškote. Pa enerđzi drinke. Pa sokove. Najraje imam sladki sok ali radler. Radlere se da dobiti zelo ugodno. Zelo ugodno. Grem na drugo stran in izstopim pri tobaku. Grem na parkirišče. Nekaj vozičkov je razmetanih. Enega po enega pripeljem pod nadstrešek na parkirišču. V enem dobim petdeset centov, v drugem pa kar dva evra. V štirih najdem žetone. V štirih najdem žetone. Zdaj imajo vsi žetone. Še malo se sprehajam po parkirišču med avtomobili. Morda bom našel kakšno denarnico. To se mi je večkrat zgodilo. Večkrat najdem denarnico. Nikoli nič ne vzamem. Vedno odnesem na informacije. Punce in varnostnik naredijo zapisnik. In rečem: A je kartica od trgovine? Če je kartica, dajo one v računalnik in jim pokaže številko. Rečem: Pokličite, bo prišel. In počakam. Ko pride, pa rečem: Jaz sem našel vašo denarnico. In vedno mi dajejo. Pa še zahvalijo se mi. Zahvalijo se mi. Enkrat je ena imela celo plačo v denarnici. Dvajset evrov mi je dala. Dvajset evrov. Sam danes ni nobene denarnice. Ni denarnic. Vseeno imam zadosti za v trgovino. Spet vstopim skozi vhod pri tobaku. Preden grem v trgovino, me nekdo ustavi. Obrnem se. Vidim Dragota. Zavpije name: Kaj je, ti stopetdesetkilski retardirani idiot?! Drago je nesramen. Sem ti že večkrat rekel, da te nočem več videti tukaj?? Drago je nesramen. Delaš škodo trgovini! Stranke se pritožujejo, da jih nadleguješ! Drago je nesramen. Spizdi, da te ne vidim!! Odidem skozi glavni vhod. Stojim pred vhodom. Tu pa lahko stojim. Nič mi ne more. Sprehajam se ob vhodu. Dragota ne vidim več. Drago je nesramen. Nimmam sto petdeset kil. Zadnjič, ko sem se tehtal, sem jih imel sto dvanajst. In nobene škode ne delam. Celo poskrbim za trgovino. Če vidim, da je na vozičku pokvarjeno kolo, ga odpeljem Urošu in rečem, da je za na servis. Če vidim, da na parkirišču dajejo reklame po avtomobilih, to sporočim varnostniku. Če vidim berače, to tudi sporočim. Če je zuni mraz in pole dica, povem vzdrževalcu, naj posipa s soljo. Njih moti, da jaz pobere kovance iz vozičkov. Moti jih, da jaz pobiram kovance. Nesramni so. Nesramni. Dragota ne vidim. Vstopim v trgovino. Danes je gužva na tekstilu. Gužva na tekstilu. Ful folka. Ful folka. Petdeset procentov popusta. Ne rabim tekstila. Grem naprej. Pridem do degustatorke od koka kole. Ena Klavdija. Vse degustatorke poznam. Klavdija je v redu. Živjo, Čamil, reče. Kaj imaš danes, vprašam. En nov sok imamo, boš poskusil, smeji se. Klavdija je prijazna. Pogledam in rečem: Še veliko ga imaš, ne boš ga porabila. Ja, Čamil, ti bom pustila en sok, ko končam, reče. Pust mi pri varnostniku, rečem. Klavdija je super. Grem naprej. V topli kotiček. Jure me že pozna. Boš kot po navadi, vpraša. Jure je v redu. Nosim pico in grem do oddelka z mlečnimi izdelki. Danes imajo popust na jogurte. Na sadne jogurte. Šestintrideset centov. Vzamem jih šest. Blagajničarka

me gleda. Ona me kar gleda. Kaj, Ćamil, boš jedel pico z jogurtom, reče. A si nora al kaj, pico bom pojedel. Pico! Jogurti so za domov. Pico pojem na klopci na hodniku. Jogurte pustim pri varnostniku. Grem čez parkirišče proti Supernovi. Vozičkov ni. Sigurno jih je Uroš pobral. Uroš jih je pobral. Na desni, na unem drugem parkirišču, slišim motorje. Motorji so super. Grem pogledat. Poznam une, ki vozijo. Vsi so z Rudnika. Stojim in gledam. Motorčki so super. Mogoče si bom kupil enga. Uni me zagledajo in mi pomahajo. Tudi jaz jim pomaham. En se pripelje do mene. Bi se peljal, Ćamil, me vpraša. Sam pretežek si za moj motor. Obrnem se in grem stran. Mrači se že. Zamudil bom. Na parkirišču srečam eno gospo. Išče avto. Jaz vam lahko pomagam, rečem. Dejte mi ključ, gospa. Dejte mi ključ, ne se bat, jaz ne kradem avtomobilov, pomagal vam ga bom najti. Vzamem ključ in grem po parkirišču proti drugemu vhodu. Ti starejši so zmešani. Pridejo v center na en vhod, grejo v trgovino in potem izstopijo na drugem vhodu. In tam iščejo avto. Čisto zmešani so. Zmešani. Pridem do drugega vhoda in začnem pritiskati gumb na ključu. Kmalu zaslišim biip, biip. Evo vam vaš avto, rečem. Ona reče: Hvala pa na svidenje. Hvala pa na svidenje! Jaz ji najdem avto, pa ni dala niti za kofe. Pa ključe sem imel v roki. Če bi vedel, da ne bo dala nič, bi ji ga odpeljal na drugo parkirišče. Pohitim v trgovino. Zamujam. Pogledam proti loteriji. Je že zaklenjena. Pogledam na drugo stran proti tobaku. Vidim njen plašč. Črno-rdeč plašč. Že odhaja. Zamujam. Pridem do varnostnika. Vzamem jogurte. Reče: Še sok ti je pustila degustatorka. Rečem: Dej mi. Gledam za Špelo. Špela vsak večer zapre loterijo pet pred deveto, ker gre na bus. S sedemko se pelje. Jaz malo hodim z njo. Jaz ne grem na avtobus. Stanujem v bližini. Na Rudniku. Na Rudniku stanujem. Ni mi treba iti z avtobusom. Danes sem zamudil. Po navadi grem s Špelo do avtobusne. Ali vsaj za njo. Hodim proti avtobusni in vidim, kako bus pripelje in vsi vstopijo. Tudi Špela. Hodim počasi za avtobusom. Ko pridem domov, se spomnim, da je Supernova odprta do polnoči. Sam zdaj se mi ne da. Vstopim v hišo. Stara začne težiti: Kje si, sem ti rekla, da pridi takoj? Fotr gleda televizijo in zavpije: Ćamile, a si spet lutao po trgovinama!? Kaj te briga, tudi ti lutaš, pa nikomur ne odgovarjaš. Pridem v svojo sobo. Stara in fotr vpijeta: Ćamileeee. Zaklenem. Uležem se na posteljo. Preštejem denar. Šestnajst evrov in šestdeset centov. In šest jogurtov. In nov sok. Ni slabo. Ni slabo. Slišim, kako se ona dva kregata. Tudi ti bi se mu lahko mal posvetil, tudi tvoj otrok je. Tudi tvoj otrok je, vpije mat. Ne, ni moj otrok, vpije fotr. Potem niti moj ni, vpije mat. In tako, vse dokler ne slišita, kako udarjam s pestjo po steni. Čigav otrok sem, zavpijem. Čigav otrok pa sem, pizda!